Spørgsmålet er efter min mening, om ikke kvinden af i dag lider hårdere under mangel på ligestilling end tidligere generationers kvinder. Der findes i dag alt for mange dobbeltarbejdende kvinder af den ekle årsag, at den begyndende ligestilling ude på arbejdsmarkedet ikke er fulgt op af en tilsvarende ligestilling på hjemmefronten. Man kan eventuelt enes om, at også konen skal bidrage til familiens indtægter, men at følgen heraf må være fællesskab i hjemmets arbejde er accepteret af alt for få.

Men også ligestillingen mellem hende, der lægger sin arbejdskraft i hjemmet og hende, der har sin selvstændige indtjening, skorter det på.

Det er så vanskeligt at vide, hvori lykken består. Nogle finder den i kampen, andre i tryghedén, men men ikke de allerfleste af os har en følelse af, at der gerne må stilles krav til os, vi vil gerne have en følelse af at udfylde en plads, hvad enten denne nu er derhjemme eller ude.

Men ikke det hovedproblem, vi står overfor, er, at det stadig kniber med at anerkende, at kvinde som mand har den hovedrolle at være menneske.

Et selvstændigt livsindhold må være målet også for kvinden; hun må have lov til at være menneske, til at føle et personligt ansvar - også for hvor og hvordan hun sætter sine evner og anlæg.

Denne ret til at udfolde sig som individ vil naturligt begrænses af ansvaret overfor job og familie, men det må være kvindesagens mål at støtte enhver bestræbelse for, at kvinder få samme muligheder som mænd for at udvikle sig som frie mennesker. Kun derved kan vi være med til at bygge et frit samfund op, kun derigennem kan næste generation få den rette start.

LIS GROES